

โยธิน อยู่จตุ. หนุ่มติดดิน ฃณภณ เวียงนาชัย. โปสต์ทุเคย์. 13 มกราคม 2556, หน้า A1, Z2, Z3.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หนุ่มติดดิน รณภณ เวียงนาชัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลังเสร็จสิ้นงานอัญเชิญพระมหามงกุฏ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พร้อมมอบเนกไท และเข็มกับนักศึกษาใหม่กว่า 5,000 คน นีคือพิธีศักดิ์สิทธิ์ของลูกพระจอมเกล้าลาดกระบังที่บ่งบอกว่านักศึกษาที่ผ่านพิธีนี้ คือสายเลือดลูกพระจอมเกล้าตัวจริง ซึ่งพิธีนี้จะต้องมีตัวแทนนักศึกษาเป็นผู้เชิญพระมหามงกุฏ ทั้ง 8 คน และหนึ่งในนั้นก็คือ บুদ্ধ ธนภณ เวียงนาศัย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตรสารสนเทศ คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง หนุ่มหล่อ ที่เล่น เป็นกันเอง สเปกของสาว ๆ หลาก ๆ คน

ยิ่งกดดันยิ่งต้องขยัน

กว่าจะมาเป็นตัวแทนอัญเชิญพระมหามงกุฏ บুদ্ধต้องเผชิญกับความรูสึกกดดันอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

“รู้สึกกดดันมากๆ เพราะเป็นพิธีที่สำคัญ แต่สิ่งที่ผมได้เรียนรู้จากการประกวดดาวเดือน และงานต่างๆ ของสถาบันก็คือ เราต้องสลัดความอายและความกลัวเพื่อทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด ยิ่งงานใหญ่ยิ่งต้องขยันให้มาก ซ้อมจนกว่าเราจะรู้สึกมั่นใจว่าเราทำได้ และเมื่อเราคิดว่าเราทำได้ ความกดดันจะลดลง

พอถึงวันจริง สิ่งที่ต้องเพิ่มขึ้นมาก็คือสมาธิไม่ให้พลาดไปจากที่เราซ้อม แล้วก็ทำออกมาได้อย่างที่ตั้งใจไว้ อาจารย์ทุกคนก็ชมว่าทำได้ ยิ่งทำให้เรารู้สึกภูมิใจมาก ที่ครั้งหนึ่งในชีวิตเราได้ทำหน้าที่ตรงนี้ เป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของนักศึกษาทุกคนที่เป็นลูกพระจอมเกล้าลาดกระบัง” บুদ্ধ เล่าความภูมิใจที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิตของเขาในหน้าที่ผู้อัญเชิญพระมหามงกุฏ ซึ่งคนที่ได้รับเลือกจะต้องเป็นนักศึกษาที่มีคุณสมบัติและความสามารถพอจะได้รับเลือกหน้าที่อันทรงเกียรตินี้ ด้วยเรื่องการเรียนที่ดี บุคลิกที่ดี และกิจกรรมที่ดี และทุกอย่างก็มาถึงตัวที่เด็กหนุ่มคนนี้

ก้าวได้เฉียดถ่าย

วิชาที่หนุ่มบুদ্ধต้องเรียนรู้หลักๆ ก็คือ การเขียนโปรแกรมซึ่งเป็นวิชาหลักที่เขาจะต้องใช้หลังเรียนจบ แต่เขาเองก็ยอมรับว่ามีบ้างที่รู้สึกท้อด้วยความยากของวิชา ประกอบกับการที่เขาไม่มีพื้นฐานการเขียนโปรแกรมมาก่อน ทำให้บুদ্ধต้องเพิ่มความพยายามมากกว่าเพื่อนๆ เป็น 2 เท่า

บুদ্ধเล่าให้ฟังว่า หลังจากได้เข้าเรียนในสาขาที่ขบถก็รู้สึกว่าการเรียนส่วนหนึ่งเป็นไปอย่างที่ตั้งใจ แต่จะยากในวิชาที่เราต้องเขียนโปรแกรมพหุภาษาซี จาวา สลินซ์ ซึ่งเราไม่ได้เรียนมาก่อน แต่เพื่อน ๆ ได้เรียน

ตั้งแต่ระดับมัธยมมาแล้ว เพราะโรงเรียนต่างจังหวัดไม่ได้สอนการเขียนโปรแกรมเหล่านี้ เราต้องมาเรียนรู้ใหม่ตั้งแต่ต้น ต้องขยันมากกว่าเพื่อนๆ 2 เท่า แรกๆ เรียนไปก็ท้อไปเหมือนกัน เพราะต้องปรับตัวเยอะมาอ่านในสิ่งที่เราไม่รู้จักมาก่อน หลังสอบเสร็จก็เคยถามตัวเองเหมือนกัน ว่าสิ่งที่ตัวเองต้องการหรือเปล่า พอหลังสอบเสร็จก็ได้มีเวลามานั่งคิดต่อไปว่า เรียนอะไรก็คงยากหมด ถึงเราจะย้ายไปเรียนสาขาอื่นที่เราคิดว่าใช่แต่เขาก็คงมีจุดที่ยากเหมือนกันแล้วเราก็ต้องมานั่งท้ออีก เลยคิดว่าเราต้องสู้ต่อไปดีกว่า เมื่อได้มาแล้วเราก็ต้องสู้ต่อไปจนถึงที่สุด

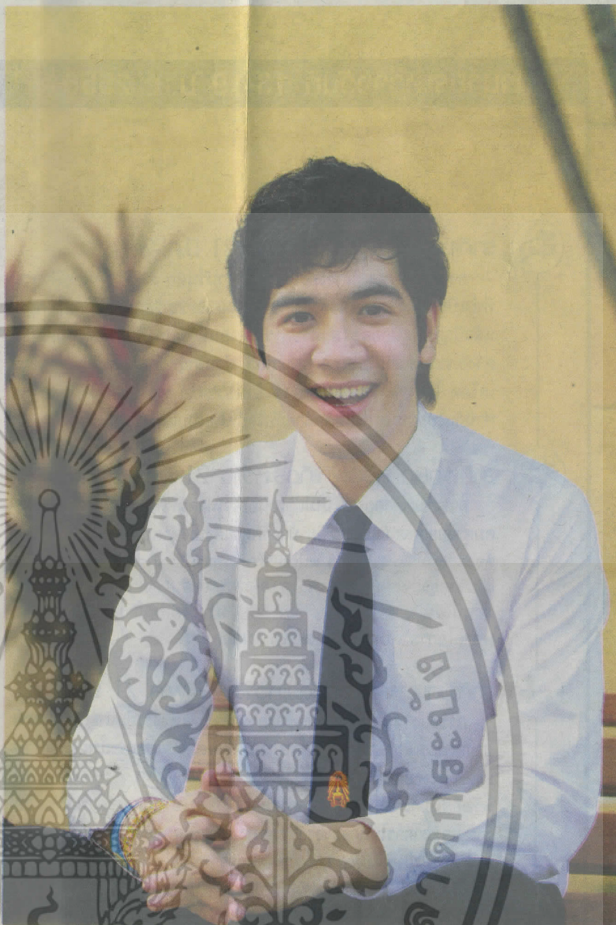
สิ่งที่บুদ্ধยึดมั่นเป็นแนวทางของตัวเอง ก็คือความรับผิดชอบ ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณพ่อสอนมาตลอดตอนที่ปรกฏดาวเดือนก็ไม่ได้รู้สึกชอบการประกวดแบบนี้อยู่แล้ว เพราะเป็นคนขี้อายมาก จนถึงตอนนี้เป็นคนขี้อายอยู่เหมือนเดิม แต่ด้วยความที่พี่ๆ เพื่อนๆ มอบหมายหน้าที่ให้รับผิดชอบ เราก็ต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด

ความรับผิดชอบต้องมาก่อน

“สิ่งที่ผมยึดมั่นเป็นแนวทางของตัวเองก็คือความรับผิดชอบ ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณพ่อสอนมาตลอด ตอนที่ประกวดดาวเดือนก็ไม่ได้รู้สึกชอบการประกวดแบบนี้อยู่แล้วเพราะเป็นคนขี้อายมากจนถึงตอนนี้เป็นคนขี้อายอยู่เหมือนเดิม แต่ด้วยความที่พี่ๆ เพื่อนๆ มอบหมายหน้าที่ให้เราประกวดเราก็ต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด

ลืมความอายไปก่อนและทำหน้าที่การประกวดให้ดีที่สุด ซึ่งสอนให้เรารู้จักแยกแยะมีความรับผิดชอบในหน้าที่ ยิ่งเวลาที่เกิดปัญหา เวลาที่เราต้องทำให้เรารู้สึกแย่มากๆ เราก็มาคิดว่ายิ่งเราต้องเจอ การหนีไม่ได้ช่วยให้ดีขึ้นแต่การสู้กับปัญหาจะช่วยให้เราทุกคนนั้นคลายไปได้ด้วยดีว่าการมานั่งใช้เวลากับความรูสึกที่ท้อถอย” บুদ্ধ เล่าจนทำให้พี่ๆ รู้สึกถึงในความคิดของเด็กหนุ่มคนนี้

จึงไม่แปลกใจว่าทำไม บুদ্ধถึงได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนสถาบัน และด้วยความคิดในแง่บวกรวมกับหน้าตาที่คมคาย ยิ่งทำให้เด็กหนุ่มคนนี้เป็นไปได้ไกลอย่างที่เขาวางไว้จริงๆ นั่นเอง

5 สิ่งอันแสนเรียบง่ายของบুদ্ধ

- **กระเป๋าคาดสาย**
กระเป๋าคาดสายที่เห็นแล้วรู้สึกสบายใจเสมอ ชอบคุณพ่อซื้อมาให้แล้วเราก็ใช้มาตลอด ปกติแล้วจะไม่ค่อยถูกใจอะไรจริงๆ แต่ใบนี้เป็นใบที่ตรงใจจริงๆ แล้วก็ใช้ทนมาก ใช้ทำงานทั้งใส่เสื้อผ้ากีฬา ใส่นีบู๊ และตำราเรียนแคลลูลัสหนัก 2 กิโลกรัม ของเด็กวิศวะ
- **ไอโฟน**
เป็นเครื่องที่ขาดไม่ได้เลย ใช้โทรกลับหาพ่อกับแม่ เพื่อนๆ ใช้ติดต่องานเรียนลงแอฟวันพระ ว่าวันไหนเราต้องเตรียมทำบุญ (เด็กธรรมะอัมไม)
- **แว่นประจํารุ่น**
แว่นที่ระลึกประวัติศาสตร์ของคณะ ว่ามีอะไรที่เด็ดๆ ควรค่าแก่การจดจำ
- **กระเป๋าถือ**
กระเป๋าถือที่เห็นแล้วรู้สึกสบายใจเสมอ ชอบคุณพ่อซื้อมาให้แล้วเราก็ใช้มาตลอด ปกติแล้วจะไม่ค่อยถูกใจอะไรจริงๆ แต่ใบนี้เป็นใบที่ตรงใจจริงๆ แล้วก็ใช้ทนมาก ใช้ทำงานทั้งใส่เสื้อผ้ากีฬา ใส่นีบู๊ และตำราเรียนแคลลูลัสหนัก 2 กิโลกรัม ของเด็กวิศวะ
- **พนักพิงคอเซสซี**
ครั้งหนึ่งจากเด็กไม่เคยเชียร์บอล ก็เปิดช่อง 7 ดูบอลนัดชิง เซลซึกับแมนยูฯ แล้วเซสซีชนะเลยเชียร์เซสซีแต่นั้นมา (ถ้าครั้งนั้นแมนยูฯ ชนะ บুদ্ধก็เป็นเด็กที่มีอายุไม่ต้องสงสัย)
- **ไอคอลลีอกุญแจ**
ตอนเด็กๆ กลัวพ่อมาก เพราะพ่อท่านชอบดุลูกๆ ไม่ให้ทำอย่างโน้นอย่างนี้ พ่อโตขึ้นก็มาคิดว่าทุกอย่างที่พ่อดุ ท่านก็สอนเราตลอดเวลา หลังจากนั้นพ่อก็เริ่มว่าเราอ่อนลงและหันมาเป็นที่ปรึกษาสนับสนุนทุกอย่างที่เราทำ ให้กำลังใจเราในหลายๆ เรื่องที่เราคิดไม่ตก สิ่งที่เราประทับใจมากที่สุด คือ ความรับผิดชอบ อะไรที่คณะ ว่ามีอะไรที่เด็ดๆ ควรค่าแก่การจดจำ

